ceva aici, nu pot să mărturisesc că eu văd mai puţin ca ceilalţi oameni".

Aşa încât, la rândul lui, sfetnicul cel bătrân admiră şi el lucrurile, lăudă pe meşter pentru darul lui şi pe lucrători pentru munca lor. Şi cum Vorbă-Dulce cerea mereu alţi şi alţi bani, ca să termine zidirea castelului, sfetnicul îi dădu iarăş o sumă mare de bani şi, întors la curtea principelui Ţară-Lungă, îi zugrăvi în colorile cele mai frumoase castelul ce pusese să se zidească.

De aici in colo nu se auzeau peste tot decât strigăte de laude, numai laude pentru meşter. Numai un zidar bătrân care era din partea locului, îndrăzni să spună că el nu vede nimic, dar mulţimea îl luă la goană şi era cât p'aci să-l omoare cu pietre.

In sfârşit, sosi şi ultima zi a lunii. Meşterul Vorbă-Dulce, în fruntea lucrătorilor lui, veni şi spuse principelui Ţară-Lungă că, e terminat castelul, şi-l pofti să-l viziteze.

Principele pofti toată curtea lui, pe toţi oştenii lui, marii sfetnici, şi urmat de o suită impunătoare, se îndreptă spre castel.

Meşterul îl aştepta la intrarea castelului, adică la ceeace numea el intrare.

„Iată, iată castelul", ziceau de departe sfetnicii.

Şi fiecare îi da zor:

— „Ce minune! ce splendoare!"

Principele se uita în toate părţile şi, desigur, nu vedea nimic.

„Desigur, gândea el, am vederea scurtă".

Şi tăcea, nevoind să i se cunoască acest beteşug. Când ajunse lângă meşterul Vorbă-Dulce, acesta i se închină până la pământ şi-i spuse:

— Fiţi binevenit, Alteţă, în acest castel, care, desigur, e cel mai frumos din câte se văd pe lume şi care e demn de un principe atât de puternic ca acel ce a poruncit acest castel.

— „Bine, bine, zise principele cu oarecare ciudă în glas, arătă-mi odată castelul ăsta fără seamăn."

El arătă intrarea, cu coloane de marmoră încrustată cu aur, grădinile întinse înconjurate de porţi făcute din blocuri de cristal, sălile, unele mai strălucitoare ca altele, împodobite cu statui de marmură şi de aur.

Sfetnicii se tot minunau în faţa atâtor minunăţii, pe care nu le vedeau; principele era încurcat de tot.

— „Desigur, îşi zicea el, se vede că am orbit dintr'odată, căci nu zăresc decât un nor nedesluşit. Dacă ar afla lumea de un aşa beteşug, m'ar crede nedemn să domnesc. Un principe orb în mijlocul unor oameni cari văd bine!"

Şi aşa, cum făcuse şi sfetnicul cel bătrân, principele crezând că el singur nu vede castelul, ascunse acest beteşug foarte urât şi ca să nu arate, să nu se deosebească de ceilalţi, admiră la rându-i tot ce-i arătă meşterul, şi spuse că niciodată nu văzuse o zidire atât de meşteşugit şi frumos făcută.

Sosiră în sala cea mare a tronului.

— „Priviţi, spunea meşterul, priviţi această boltă, toată e de cristal, presărată cu stele de aur. E o minune. Ai zice că eşti sub bolta cerească, şi totuşi la adăpost de toate furtunile".

Fiecare ridica în sus capul ca să vadă mai bine această boltă aşa de frumoasă, când deodată o furtună puternică se stârni peste toată lumea; trăznetul detuna îngrozitor şi o ploaie puternică năpădi pe principe şi pe sfetnici. Se iscă o zăpăceală în toată mulţimea, o înghesuială de nespus, în timp ce răutăciosul meşter şi lucrătorii lui o luară la fugă şi ajunseră la o corabie ce-i aştepta la ţărmul unei ape, ce se afla în apropiere, ducând averile ce le fuseseră date pentru zidirea castelului, averi ce le furase principele.

Principele, udat până la oase şi plin de noroi, ca vai de el, îşi dădu seama, cam târziu, că fusese înşelat de un iscusit şarlatan şi după ce-i asvârli pe toţi sfetnicii în închisoare, îşi făgădui să nu fie pe viitor aşa de încrezător.

Paul B. Marian

Priviţi ce frumos stă acest câine, dar unde o fi stăpânul lui? Căutaţi-l.